

אור הזוהר

גליון מס' 659 | חג סוכות התשפ"ה
מאמרים נבחרים מאירי עיניים ומחממי לב מהזוהר הקדוש

הגליון מוקדש להצלחה בכל העיניים לענת חנה בת רחל ה'ו, לרפוא"ש לרבקה בת מתוקה תואה יהודה בן סופיה ולהבדיל - לע"ג אליהו בן רחל ז"ל

פתח אליהו ואמר 'וְהַמְשַׁבְּלִים יִזְהָרוּ כְּזֶה הַרְקִיעַ'. בזה החיבור שָׁרָךְ, שהוא "ספר הזוהר", מזיו של עולם הבינה שהיא תשובה. לֹאֵלוֹ לֹא נצרך נסיון. ובעבור שעתידיים ישראל לטעום מעץ החיים, שהוא זה "ספר הזוהר", יצאו עימו מן הגלות ברחמים, ויתקיים בהם "ה' פָּרַד יִנְחֵנוּ, וְאִין עִמּוֹ אֵל נִכְר"! (הקדמת תיקוני הזוהר)

הסוכה כמקור לשפע

כתוב "בְּסֶכֶת תִּשְׁבוּ שְׁבַעַת יָמִים". זהו סוד האמונה (המלכות), וסוד זה נאמר על העולם העליון (שהבינה תסוכך על עם ישראל בימים אלו, כלומר, מעניקה מוחין לעולמות המלכות, בהם אנו כלולים). וכך למדנו, כאשר נברא העולם נאמר פסוק זה.

כאשר התחילה החכמה לצאת ממקום שלא ידוע ולא נראה (מכתר), אז יוצאת מידה אחת ומכה, והחכמה היא העליונה מאירה ומתפשטת לכל הצדדים בסוד המשכן העליון (הבינה). והמשכן העליון הוא מוציא שישה צדדים (אלו ספירות ה"ז"א), ואז הניצוץ הוא של המידה מאיר לכולם, ואמר "בְּסֶכֶת תִּשְׁבוּ שְׁבַעַת יָמִים" (כולל את המלכות, השביעית, וזה ההסבר לְכָתוּב שהפסוק נדרש על בריאת העולם).

מי הוא "סֶכֶת" חסר ו'? זה משכן תחתון (המלכות), שהוא כעששית, להראות את כל האורות. ואז אמר "בְּסֶכֶת תִּשְׁבוּ שְׁבַעַת יָמִים". מי הם שבעת ימים? מעולם העליון (מהבינה) לתחתון (המלכות), שכולם עומדים ומזומנים להאיר לזו ה"סֶכֶת". ומי היא? זו "סֶכֶת דָּוִד הַגְּפֹלֶת", סוכת שלום (השכינה הקדושה). וצריך העם הקדוש לשבת תחת הצל שלה, בסוד האמונה. ומי שיושב בצל זה, יושב באלו הימים העליונים (הארת הבינה, כאמור).

ועל זה בכולם (כתוב) "בְּסֶכֶת" (המלכות, ממנה חסרה האות ו' של ה"ז"א), ואחד "בְּסֶכֶת" שלם (הכולל את ה"ז"א). אחד שלם, להראות שמי שיושב בצל זה (המלכות), יושב באלו הימים העליונים למעלה (בבינה), שעומדים על זה התחתון להאיר לו, לכסות עליו ולהגן עליו בשעה שצריך.

ועוד, כולם נקראים סוכות בשלמות, וכתוב "סֶכֶת" חסר, זה העולם התחתון (המלכות), שצריך באלו השבעה ימים קדושים לזון לשאר הממונים הגדולים של העמים [1], בשעה שהיא לוקחת שמחה בבעלה, ולא יקלקלו שמחתה, כדי שיתבלבלו ויתעדנו במזון ההוא, הקורבנות שלהם רבים יותר משאר ימים, כדי שיתעסקו בהם ולא יתערבו לבסוף בשמחה של ישראל. ומי היא שמחה של ישראל? זה יום שמיני עצרת.

ובוא ראה, בעוד שאלו שאר הממונים שמחים ואוכלים במזון ההוא

שמתקנים להם ישראל, הם (ישראל) מתקנים כסא לקב"ה מלמטה, ולהעלות אותו למעלה באלו (ד') המינים, ובשמחה, ובהלל, ולהקיף המזבח. אז היא (המלכות, השכינה הקדושה) עולה ולוקחת ברכות ושמחה בבעלה (בז"א, בקב"ה).

ושאר חיות גדולות ממונות העמים, אוכלות ושוחקות ורומסות וניזונות (מהקורבנות של ישראל). והיא (המלכות) נוטלת נפשות בעונג למעלה (לז"א) כמו שאמרנו. כיוון שיורדת, והיא לוקחת כל הברכות וכל הקדושות וכל העינוגים, וישראל כל אלו השבעה ימים היו מושכים אותה באלו המעשים שהם עושים (ישיבה בסוכות, זימון האושפזין, נטילת ד' המינים, וע-ה הקורבנות) ומקריבים לה, אז יורדת להתקרב בבניה ולשמח אותם יום אחד.

והיום ההוא הוא יום שמיני (המלכות היא השמינית מספירת בינה), משום שכל שבעה ימים אחרים איתה (הבינה + ה"ז"א, מהבינה יצאו מלכתחילה, ועתה כלולים במלכות בסוד זימון האושפזין לסוכה). ועל זה הוא שמיני, ושמונה ימים כאחד. ומפני זה נקרא עצרת - כינוס, (שכל הספירות) מתכנסים כולם ביום זה (לתוך המלכות, כאמור), ונקרא שמיני.

(תצוה, דף קפ"ו)

[1] - אלו הם ע' שרים הממונים על כל שאר אומות העולם, עליהם הקריבו בסוכות ע' פרים בבית המקדש. כל השפע של אומות העולם היה נובע מקיום חג הסוכות במלואו וכהלכתו ע"י ישראל, ואמרו רבותינו הקדושים שאם אומות העולם היו יודעים את זה, היו מכריחים את ישראל לקיים מצווה זו בהידור והיו מציבים שמורים שלא יאונה כל רע לבית המקדש!
ועל פי הדברים האלה, אפשר להבין שכל המחלוקות של אומות העולם על ישראל, וכל ההתנגדויות שיש להם עלינו, נובעים מהמחסור באור שהם חווים, כתוצאה מאי-קיום מצוות הסוכות במלואן על-ידינו...

שבת	ירושלים	ת"א	חיפה	ב"ש
הדלקה	17:28	17:45	17:33	17:45
מוצ"ש	18:39	18:40	18:39	18:41
ר"ת	19:20	19:17	19:15	19:17

עפ"י לוח ישיבת כסא רחמים

חג סוכות שמח לכל בית ישראל!

© כל הזכויות שמורות לרבי שמעון בר יוחאי!!!

"אור הזוהר" בפייסבוק, ביטויב, באתר האינטרנט ובטלגרם.

מותר לצלם, להעתיק, להפיץ, לשלוח לחברים, וכל דבר אחר על מנת לזכות את הרבים, ולהחיש הגאולה ברחמים. להצטרפות לרשימת התפוצה של הגליון לחצו כאן [הגליון מוקדש לרפואת יהודה בן סופיה ורבקה בת מתוקה תואה, ולהבדיל - לע"ג שאול ג'ורג' בן גרציה, רחל בת מסעודה, חוּדִי דליה בת רחל, יהודית אודט בת סופיה, חיים ציון בן נחמה, יום טוב בן מתוקה תואה, רוזה בת אמה חביבה, נועם נומי בן צופיה, יעקב בן בת-שבע ת.צ.ב.ה.](#)

כמה עליונים מעשי המלך הקדוש, שהרי את אותם המעשים והבריות שהוא עושה למטה, הוא קושר בדברים עליונים שלמעלה, וכשנוטלים (האנשים) אותם למטה ועושים בהם מעשה, מתעורר אותו מעשה שלמעלה שקשור בו

היוצאת מבינה, מקו השמאל, הגבורות) ולא מצד האב (החכמה, קו ימין, החסד). "וְעַרְבֵי נְחָל" - שני עמודים שהגוף עומד עליהם (נצח והוד הם כנגד שורשי הרגליים, עליהם עומד הגוף). אבל "וְעַרְבֵי נְחָל" ודאי, כמו שנתבאר, ואלה הם כולם לרוקן מים לבאר (להוריד הארות למלכות).

(ויחי, דף ר"כ)

עוד על ארבעת המינים

כאשר ישראל הם בחמישה עשר יום (לחודש תשרי), אז נוטל (הקב"ה) את בניו לפרוש כנפיו עליהם ולשמוח עימהם. ועל זה כתוב "וְלִקְחָתֶם לְכֶם בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן". "פְּרִי" זה הוא אילן שנקרא עץ פרי, ונמצא בו פרי. "עֵץ הָדָר" - כמו שנאמר "הוֹד וְהָדָר לִפְנֵינוּ". מה הטעם שנקרא "הָדָר", ומי הוא הדר? אלא זה צדיק (ספירת יסוד).

מדוע נקרא "הָדָר"? והרי המקום מוסתר הוא, שאין לו גילוי וצריך להתכסות תמיד, ואין הדר אלא מי שמתגלה ומתראה. אלא, אף על גב שהוא דרגה מוסתרת, הידור הוא של כל הגוף, ולא נמצא הידור לגוף אלא בו (שבו אות הברית של האדם, הברית בינו לבוראו).

מה הטעם? מי שאין עימו מדרגה זו (שאינו ברית מילה), אין בו הידור לבוא בבני אדם. קולו אין עימו בדיבורו (כזכר), והידור (ודיבור) של קול נפסק ממנו. זקנו והדר זקנו לא עימו, ואף על גב שמתכסית הדרגה ההיא, כל הידור הגוף תלוי בו, ומתכסה ומתגלה. ומפני כן עץ הדר הוא, עץ שכל הידור הגוף תלוי בו, וזהו הוא "עֵץ עֵשָׂה פְּרִי" (עושה פירות בקדושה).

"כַּפַּת תְּמָרִים" - כאן נכללת אישה בבעלה בלי פירוד, "כַּפַּת תְּמָרִים" כאחד. "וְעֵנָף עֵץ עֵבֶת" - שלושה (כנגד חג"ת). ועלים שלו - זה בצד זה, וזה בצד זה, ואחד ששולט עליהם. "וְעַרְבֵי נְחָל" - שניים (כנגד נצח והוד), שאין להם ריח וטעם, כשוקיים בבן אדם.

ומפני כן, לולב נוטל כולם (היסוד, כביכול כנגד כולם), כחוט השדרה שמעמיד את הגוף (כך הלולב, עליו נסמכים שאר המינים). ומה שיוצא החוצה טפח - כך הוא, כדי להשלים ולהוציא הכל ולשמש כמו שצריך.

(ומפני כן) במינים אלו צריך בן אדם להראות לפני הקב"ה. עלים של אלו התמרים, הם כל שאר חיילות שאוחזים באלו הכינויים שהקב"ה נקרא בהם (והם כינויים לשאר הממונים של אומות העולם), מפני שצריכים להאחז למטה כדוגמת למעלה. שאין לך דבר בעולם למטה שאין לו דוגמא למעלה. כדוגמא של למעלה כך יש למטה. וצריכים ישראל להאחז בסוד זה של האמונה לפני הקב"ה.

(תצוה, דף קפ"ו)

שורשי ארבעת המינים בעולמות העליונים

בוא ראה, "כל הַנִּקְרָא בְּשֵׁמִי" - כמה עליונים מעשי המלך הקדוש, שהרי את אותם המעשים והבריות שהוא עושה למטה, הוא קושר בדברים עליונים שלמעלה, וכשנוטלים (האנשים) אותם למטה ועושים בהם מעשה, מתעורר אותו מעשה שלמעלה שקשור בו, והרי בארנו הדברים.

יש מהם שאחוזים בשם הקדוש, כמו לולב, ואתרוג, הדס, וערבה, שכולם אחוזים בשם הקדוש למעלה. ועל כך שנינו, יש לאחוז אותם ולעשות בהם מעשה (סידורם והנענוע שלהם) כדי לעורר חדווה באותו שאוחז בו (המקושר אליו למעלה). ועל זה שנינו, בדברים ובמעשה צריך להראות דבר, כדי לעורר דבר אחר.

זה שכתוב "כל הַנִּקְרָא בְּשֵׁמִי וְלִכְבוֹדִי" - לעורר כבודי. "בְּרֵאשִׁיתִי" - לייחד לי. "וְצִרְתִּי" - לעשות בו מעשה. "אֶף עֲשִׂיתִי" - לעורר בו את הכח שלמעלה.

דבר אחר, "כל הַנִּקְרָא בְּשֵׁמִי" - היינו שכתוב "פְּרִי עֵץ הָדָר". "וְלִכְבוֹדִי בְּרֵאשִׁיתִי" - היינו "כַּפַּת תְּמָרִים". "וְצִרְתִּי" - היינו "וְעֵנָף עֵץ עֵבֶת". "אֶף עֲשִׂיתִי" - היינו "וְעַרְבֵי נְחָל".

ותיקון של זה שאמר הכתוב "וְלִקְחָתֶם לְכֶם בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן", אותו יום ראשון מי הוא? אלא הוא היום שיצא ראשון למסע במקורות מים נובעים (קו ימין, קו הורדת החסד בבריאה, כי סוכות הוא זמן משיכת החסדים לעולם), ואנו רוצים להמשיכו לעולם.

משל לבן מלך שקשר בני אדם במאסר. באה אימו הגבירה והוציאה אותם לחירות, והמלך משגיח על כבודה ונתן אותם בידיה. מצאה אותם רעבים וצמאים. אמרה, הרי הוצאתי אותם לחירות, תביא להם אוכל ומשקה. כך, יום הכפורים הזה מוציא את כולם לחירות, ואנו רעבים למזון וצמאים לשתיה. והיא מעטרת את המלך בעטרותיו. ביום הזה ידעו שמים נובעים שורים עימה, שואלים לשתות למי שהוציא אותם לחירות, ועל כך קוראים לו "בַּיּוֹם רִאשׁוֹן".

"פְּרִי עֵץ הָדָר" - זו באר של יצחק, שיצחק הידר את הקב"ה וקרא לו עץ הדר. פְּרִי של עץ ההדר הזה ידוע. "כַּפַּת תְּמָרִים" - שכתוב "צַדִּיק כְּתָמֵר וְיִפְרֹחַ", ולא נמצא ביניהם פירוד, שלא עולה זה בלי זה. ובזה מתמלאת הבאר הזאת (ספירת המלכות), מבאר מים עליונים שנובעים. ההוא (הצדיק, ספירת היסוד) מתמלא בתחילה, וממנו מתמלאת הבאר עד שנובעת לכל (לכל המחנות והעולמות היוצאים ממנה).

"וְעֵנָף עֵץ עֵבֶת" - זה ענף של אילן הגדול שהתחזק ונשרש בשורשו, נעשה אילן עליון על הכל, שאחוז בכל הצדדים שלו, ענף שהוא עץ עבות, עץ שאוחז את העבות, שהרי מזה נוטל יסוד העולם ומתמלא כדי להריק בבאר, זהו עולם ארץ ההשקאה.

"וְעַרְבֵי נְחָל" - שניים הם (והם כנגד נצח והוד), שני נחלי מים מתכנסים לתוכם להריק לצדיק (המאירים ליסוד). דבר אחר, "וְעַרְבֵי נְחָל" - אלה הם גבורות שאחוזות ביצחק, שבאים מצד אותו נחל עליון (הארה

קם רבי אלעזר ואמר: אבא אבא, למה נאמר ביום הראשון של סוכות "ולקחתם לכם ביום הראשון פרי עץ הדר"? אמר לו: בני, את כלי הקרב נוטלים בימין, ובכלי הקרב הללו רשומים ישראל שמנצחים בדין

קצת סודות על הסוכה

סוכ"ה = יאהדונה"י, כ"ו + ה"ס. והקדוש ברוך הוא לולב (ז"א), והשכינה אתרוג (מלכות). לולב דומה לגוף, ואתרוג דומה ללב. ובגוף יש שמונה עשרה חוליות, לולב - שמונה עשר נענועים של הלולב. ובנטילת הלולב שמונה עשר נענועים ב"אָנָא ה'", שמונה עשר נענועים ב"הוּדוּ לָהּ", שמונה עשר נענועים תחילה וסוף - ע"ב. להבריח בהם ע"ב ממונים שממונים על רוחות רעות וטללים רעים.

שבעת ימי הסוכה - שבע ספירות. סוכה - אמא עליונה שמסוככת עליהם. ניסוך המים וניסוך היין - (הארות) מצד של ימין (חסד) ושמאל (גבורה), וחג שמיני חג עצרת שכינה תחתונה, בת המלך והמלכה. "אלה מועדי ה' מקראי קדש, אשר תקראו אתם במעדים". (משל) לצפור, שמצפצפים לה בניה בכל יום בכמה צפצופים, והיא רובצת עליהם. אחר שגדלו כנפיהם של בניה, עפו כולם אחר אימם.

צייד אחד היה חכם, רצה לצוד אותם. מה עשה הצייד? נטל את האם שלהם וקשר אותה, והיא צווחת בגלל בניה. שמעו הבנים קולה וירדו אצלה, וקשרו אותם (גם כן). כמו זה האמא העליונה, שנאמר בה "וְהָאֵם רֹבֶצֶת עַל הָאֶפְרָחִים אוֹ עַל הַבְּיָצִים", והם ישראל מצפצפים לה בכמה צפצופי תפילה, והיא לא רוצה לרדת אליהם.

מה עושים ישראל? לוקחים את האמא, שהיא שכינה אליהם, וקושרים אותה בקשר של תפילין, וכשמגיעים לקריאת שמע, קוראים בניה בשש תיבות הייחוד, שהן "שמע ישאל ה' אלהינו ה' אחד". הרי הם יורדים לאימם וקושרים אותם עימה. וזוהי "אשר תקראו אתם (במעדים)", שהוא עונתה, כמו "מועדי".

כל מי שקרא כל דרגה במינה, יתקיים בו "אז (במועדו) תקרא וְה' יַעֲנֶה". "אז" - (גימטריה) שבעה ימי סוכות, וחג שמיני עצרת. "אז" - מצה, ושבעה ימי הפסח. "אז" - סוכה, ושבעה מיני הלולב, שהם שלושה הדסים ושתי ערבות, לולב ואתרוג. וכולים בארבעה (מינים). הרי אחד עשר כחשבון ה"ו. וצריך לומר הלל עליהם, הללו-י"ה, להשלים שם ה'.

וצריך להעלותה במחשבה בארבעה מינים, זהו שכתוב "אמרתי אעלה בתמר". "אעלה" סימן (ראשי תיבות): א"תרוג, ע"רבה, ל"ולב, ה"דס. ומחשבה, שם המפורש (שם הו"ה במילוי אלפין. עשר אותיותיו ביחד עם ארבע המינים) נשלם בה י"ד, כמו י"ד פרקי יד ימין, שבה צריך ליטול הלולב. הרי מתן תורה, שבעות, שבעה בשבעה - י"ד. בראש השנה י"ד בקול השופר (שם הו"ה), ובעשר שופרות (קשר"ק קש"ק קר"ק), כמו שבארנו למעלה.

בפסח היא שכינה, י"ד הגדולה" מצד החסד. בראש השנה היא י"ד החזקה" מצד הגבורה. במתן תורה י"ד רמה", מצד העמוד האמצעי. ושלוש פעמים י"ד - מ"ב. ושלושה אבות שתלויים מהם עולים ארבעים וחמשה, כחשבון יו"ד ה"א וא"ו ה"א. ברוך ה' לעולם אמן ואמן. ימלוך ה' לעולם אמן ואמן!

(כי תצא, דף רפ"ג)

סוד המינים והנענועים

קם רבי אלעזר ואמר: אבא אבא, למה נאמר ביום הראשון של סוכות "ולקחתם לכם ביום הראשון פרי עץ הדר"? אמר לו: בני, את כלי הקרב נוטלים בימין, ובכלי הקרב הללו רשומים ישראל שמנצחים בדין. משל למלך שהיה לו דין וקרב עם שבעים אומות, ולא היו יודעים מי ניצח. ושואלים אותו, מי ניצח בדין? אמר, תסתכלו באלו שרשומים עם כלי קרב שלי בידיהם ותדעו מי ניצח בדין.

"ולקחתם לכם ביום הראשון פרי עץ הדר", זה אתרוג, שהיא שכינה, הלב, שהוא העיקר של כל האיברים של הגוף, שהם שלושה הדסים, ולולב, ושני בדי ערבה. הלב באמצע, והאיברים סביב סביב לו. ומשום כך אתרוג זו שכינה, וכך פרשוה בעלי המשנה, אם ניטלה בוכנתו (הפיטם של האתרוג) ואם עלה חזיית על רובו - פסול, משום שהוא דומה לשכינה, שנאמר בה "לֹךְ יָפֶה רַעֲיָתִי וּמוֹם אֵין בָּךְ" [1].

"כַּפַּת תְּמָרִים" זה לולב, ועליו נאמר אם נפרצו (נפרדו) עליו - פסול (מעל לשליש מאורכו), משום שזה הוא המקצץ בנטיעות. מי שמברך עליו ביום הראשון של סוכות, משום שהוא קישור וייחוד של הכל, ח"י העולמים (ספירת היסוד, המקבלת אליה את כלל הארות העולמות העליונים, להעביר למלכות), שהוא כנגד שמונה עשרה חוליות של השדרה, ומשום זה פרשוהו בעלי המשנה, לולב דומה לשדרה, וסוד הלולב - "צדיק בתמר יפרח".

וצריך לנענע יח' נענועים לשישה צדדים (ד' רוחות השמיים, מעלה ומטה), שש הו"יות (השם המפורש) שיש בהם שמונה עשרה אותיות (אפשר למצוא בסידורים עם כוונות עפ"י הסוד), וכולם רמוזים בספר יצירה בשישה צדדים, וכך פרשוהו בעלי המשנה: מוליך ומביא למי שארבע רוחות העולם שלו, מעלה ומוריד למי ששמים וארץ שלו [2].

שלושה הדסים - גוף עם שתי זרועות, והם כנגד העין וכנפי העין (העפעפיים), שני בדי ערבות כנגד שתי שוקיים (כנגד נצח והוד) וכנגד שתי שפתיים (צורת עלה הערבה). וכשהם כולם אגודה אחת עם לולב, שהוא שדרה, מה כתוב? "אמרתי אעלה בתמר". א' - אתרוג, ע' - ערבה, ל' - לולב, ה' - הדס (ראשי תיבות אעלה). שמיני עצרת חג בפני עצמו, בו נביעת התורה (הארה מספירת בינה), להשקות את האילן (הוא הז"א) שהוא נטוע בגן (היא המלכות), שכל החגים נחגגים בו. (תיקוני זוהר, תיקון י"ג, דף כ"ט)

[1] - האתרוג אמור להיות נאה למראה, כך בהסתכלות רצה בו המתבונן. ויש לשים לב בראיה כזו שלא תהיה יותר מנקודה שחורה אחת, נראית בבירור לעין, בעוקצו של האתרוג, ולא יותר משתי נקודות כאלו בצידו השני. וכן, אתרוג ללא פיטם פסול לשימוש ביום הראשון, אבל כשר לשימוש מהיום השני ואילך.

[2] - ה"נענוע" של ארבעת המינים הוא לא תנועת הניעור הנפוצה והשגויה, אלא הרחקה והחזרה מנקודת הלב ואליו. נקודת המוצא היא כאשר אוחזים בשני הידיים את ארבעת המינים כאגודה אחת, במבנה מסוים, ומצמידים אותם לגוף כנגד הלב. הנענוע הוא יישור הידיים קדימה, כלומר הרחקת הידיים, כאשר הם עדיין אוחזים במינים, והחזרה שלהם לגוף, או כמו שמתאר הזוהר במדויק - מוליך ומביא. כך, שלוש פעמים הלך ושוב, כפול שש הכיוונים, נותנים ח"י נענועים.

וצריך שיטול הלולב בימין והאתרוג בשמאל, ויזהר בכך גם בהקפות כשמקיף בלולב, כי יש טועין בזה, שאוחזים בלולב והאתרוג ביד אחת, והסידור שקורין בו ההושענא ביד השנית, וזה אינו נכון. ויזהר שלא יפריד האתרוג מן הלולב בשעת ברכה

מקבץ הלכות לחג הסוכות

(בן איש חי, פרשת האזינו, שנה ראשונה)

אות א

צריך לישב באויר סוכה, והישן תחת המיטה, אם יש מגג המיטה עד לארץ עשרה טפחים, לא יצא ידי חובה, וצריך ליהרר שלא ישן תחת שולחן שגבוה עשרה טפחים:

אות ב

יזהר לעשות הדפנות קודם הסכך ואם להיפך - פסולה. ויזהר שלא יניח דבר המקבל טומאה בסכך, ולכן העצים של הסכך לא יהיה בהם בית קיבול דאז מקבלים טומאה, ומחמת כן יזהר גם כן שלא יניח עצים של המיטה בסכך, מפני שהם מקבלים טומאה, והפירות הם מקבלים טומאה, ולכן לא יתלה רימונים וכיוצא בסכך, אלא רק בפחות מארבעה טפחים ביניהם לבין הסכך:

אות ג

לא יאכל בערב סוכות מחצות (היום) ואילך, כדי שיאכל בלילה לתאבון, כי האכילה בלילה הראשונה (מצווה) דאורייתא וכאשר נבאר בע"ה, וכאן צריך להיזהר מחצות, היינו כי בליל פסח אוכלים המצה אחר קריאת ההגדה, ששוהין זמן הרבה, ואם יזהר משעה עשירית יש זמן הרבה עד שיגיע אכילת מצה, משא"כ בסוכות, הוא אוכל מיד שתחשך, לכך צריך להיזהר למנוע האכילה מחצות וכנזכר באחרונים:

אות ד

יקדש אחר שיהיה לילה ודאי, ובליל ראשון יברך "לישב בסוכה" ואח"כ "שהחיינו", כי ברכת "שהחיינו" קאי על הסוכה ועל קידוש יום-טוב, אבל בליל ב' יברך "שהחיינו" ואח"כ "לישב בסוכה":

אות ה

בכל עת שיש קידוש יברך "לישב בסוכה". אחר ברכת קידוש ובעת שלא יש קידוש, יש נוהגין לברך "לישב בסוכה" קודם ברכת "המוציא" אחר ברכת "על נטילת ידים"; ויש נוהגין לברך "לישב בסוכה" אחר ברכת "המוציא" קודם שיאכל ואין חשוב הפסק. ואנחנו בביתנו מזמן עטרת ראשנו הרב הגאון מו"ר זקני רבינו משה חיים ז"ל מנהגינו לברך "לישב בסוכה" קודם ברכת "המוציא" וכן עיקר, ובכל פעם שמברך "לישב בסוכה" יברך מעומד ואחר כך ישב וכנזכר באחרונים. ואם שכח ולא בירך קודם אכילה יברך כל זמן שלא סיים אכילתו, ואם הוא מסופק אם בירך או לאו, לא יברך:

אות ו

בכל לילה קודם שיכנס לסוכה יאמר "לשם יחוד קב"ה ושכינתה" וכו', כמו שציונו ה' אלהינו ע"י משה רבינו עליו השלום... וכו', שגם לפי דעת הפוסקים הפשטנים, יש חוב לפרש פסוק זה כולו בפיו במצוה זו, ויזהר ללמוד משנה מסכת סוכה בכל לילה בכל ימות החג בתוך הסוכה, והמבדיל בביתו יבדיל בסוכה:

אות ח

לא יברך "לישב בסוכה" אלא בפת גמור (כמות לברכת המזון), ובכל עת שיברך "לישב בסוכה" יכין לפטור בברכה זו ושיבתו ואכילתו ושינתו עד זמן אכילת פת השנית אחר זון, ואע"פ דמן הדין מותר לאכול אכילת עראי חוץ לסוכה, עם כל זה, המחמיר שלא לשתות אפילו מים חוץ לסוכה תבוא עליו ברכה. אבל שינה, אפילו שינת עראי אסור לישון חוץ לסוכה, לפיכך אם רואה אדם חבירו בבית הכנסת מתנמנם בעת קריאת ספר תורה וכיוצא, צריך לעורר אותו:

אות יא

קטן החרף (החכם), מתחילת חמש שנים, חייב אביו לחנכו במצות סוכה, ו(אם) אינו חרף - מתחילת שש שנים, ויש אומרים, החרף עד שיגמור החמש שנים, ואינו חרף עד שיגמור שש. והנשים, אע"פ דמן הדין פטורים משום דסוכה מצוות עשה שהזמן גרמה, עכ"ז אם ישבו בסוכה יש להם שכר מצוה:

אות יב

יברך על נטילת לולב ושהחיינו קודם שיטול האתרוג, אבל הלולב יטלנו בידו קודם שיברך, ואם כרוך בגד על ידו משום חבורה (מכה חבושה), יסירו קודם הברכה משום חציצה, ויש אומרים שישיר גם הטבעת מאצבעו. ואם שכח ולא הסיר, יטול שנית בלא ברכה, ויזהר שישים השדרה של הלולב כנגד פניו בעת הברכה והנענוע, ואסור לאכול קודם שיברך על הלולב:

אות יד

אפילו חולה יברך ויטול לולב מעומד, וצריך שיטול הלולב בימין והאתרוג בשמאל, ויזהר בכך גם בהקפות כשמקיף בלולב, כי יש טועין בזה, שאוחזים בלולב והאתרוג ביד אחת, והסידור שקורין בו ההושענא ביד השנית, וזה אינו נכון. אלא גם בהקפות יאחז האתרוג בשמאל ולולב בימין, ויזהר שלא יפריד האתרוג מן הלולב בשעת ברכה, שפוגם בכך, וצריך לחבר האתרוג עם הלולב בסופו, וכמ"ש רבינו (האר"י) ז"ל בספר הכוונות, וזה לשונו - "לכן מקום חיבור האתרוג ע"י הלולב הוא בסיומא, במקום אחיזתו מלמטה, כי כן העטרה היא בסוף היסוד" - עד כאן לשונו, עיין שם, ולכן צריך להיזהר בזה:

חג סוכות שמח לכל בית ישראל!

© כל הזכויות שמורות לרבי שמעון בר יוחאי!!!

"אור הזוהר" בפייסבוק, ביטויב, באתר האינטרנט ובטלגרם.

מותר לצלם, להעתיק, להפיץ, לשלוח לחברים, וכל דבר אחר על מנת לזכות את הרבים, ולהחיש הגאולה ברחמים. להצטרפות לרשימת התפוצה של הגליון לחצו כאן
הגליון מוקדש לרפואת יהודה בן סופיה ורבקה בת מתוקה, ולהבדיל - לע"ג שאול ג'ורג' בן גרציה, רחל בת מסעודה, חוּדִי דליה בת רחל, יהודית אודט בת סופיה, חיים ציון בן נחמה, יום טוב בן מתוקה תואה, רוזה בת אמה חביבה, נועם נומי בן צופיה, יעקב בן בת-שבע ת.ג.צ.ב.ה.